

Париж, първите дни на май 2010 година. Хотелска стая, средата на следобед

Наше убежище. Наш дом.

В това се превърна стая номер едно, стаята „Жозефин“, в момента, когато се появих в нея с булчинска рокля на парцали. Когато Луи ми разтвори обятията си. Може би е поизгубила от своя блясък, откакто двамата я избрахме за жилище, отрупана с табли за храна и измачкани дрехи. Ала от нея лъха един по-изтънчен чар, плод на нашите въздишки ден след ден между тези стени, на стенанията ни, пропити в паркета, чар, който единствено ние можем да доловим. Във всеки случай не позволяваме на никого да влиза тук.

Навън пролетта е в разгара си. Лятото, есента, а след тях и зимата отминаха като в сън. Затваряш очи, след това ги отваряш и – фют! Всичко отлита. Изниза се почти една година, преди да се осмелим отново да се появим пред нашите на улица „Тур де Дам“. Домът на госпожица Марс скоро ще бъде готов, подновен и издържан изцяло в оригиналната си романтична обстановка. От десет години Луи мечтае за това. Всяка негова дума, всеки жест показват, че е на края на търпението си. Правя всичко възможно да го успокоявам с ласки и да уталожвам неговата припряност. Предпочитам да изострям неговите сетива, а не да дразня нервите му.

В очакване да се нанесем там, ние се наслаждаваме на слънчевите дни отвъд завесите и чаршафите, през които дневното светило се осмелява да надникне. През всички тези месеци се опитомявахме взаимно като диви животни, като зверове, непрестанно притиснати един до друг. Изследвахме се подробно, жадни да открием всяка гънка, всяко кътче на нашите тела, всеки оттенък на онази чувственост, която изпълваше душите ни. Разхождахме се голи и почти не излизахме. Изключение направихме за погребението на Мод. Дори рядко отваряхме единствения прозорец. Предпочитахме да се наслаждаваме на мускатовия мирис на нашите тела и да се опиваме от това пълно сливане между нас.

Въпреки това не бях забравила Давид с неговите лъжи. Не заличих от паметта си мама и страшната агония, през която тя премина. Без да прогонвам от мен спомените, аз поех в себе си Луи. Той проникна в мен и изпълни цялото мое вътрешно пространство. Напълно ме завладя. Върховно опиянение, върховна нежност, върховен стремеж към пълното и абсолютно отдаване.

Не бих могла да кажа коя дата сме днес. А още по-малко в какво измерение живеят другите, там, отвън, на улицата, от които бях откъсната през цялото това време.

В нашето измерение царят нежност, любовни ласки, прекъсвани единствено от кратките, прекалено земни моменти, когато Изиаи, младият и лукав съучастник на радостта ни, идва да ни донесе храна. Всеки лъч светлина сякаш се стреми да

ни огрява до безкрай. И ние се отпускаме в прегръдките на тази естествена милувка, изпитващи глад единствено за освободената от всякакви излишни одежди наша плът.

Обгърната в меко сияние, полузаспала, усещам как ръката на Луи се промъква между бедрата ми като готова да ме ухапе змия, а след това се изкачва към източника на изкушението. Той едва го докосва, обзема ме трепет и аз по инстинкт разтварям бавно крака, което го кара да се усмихне доволно. Три пръста проникват в мен и ме галят, докато до тях не достигне първата влага. Ще изчака, докато бъде готова, макар че мога да го приема във всеки един момент. Той знае това и се възползва, а аз за пореден път достигам до върховна наслада, без да престана да го зова отново и отново.

Простенвам достатъчно силно, за да ме чуе. Излягам се по гръб като котка, позволявайки му да ме съзерцава цялата, такава, каквато съм, като на картина. Променила съм се. Вече не се боя от погледа му и му се оставям без всякакви задръжки. Независимо от позата, от осветлението или зрителния ъгъл. Нехая за моите форми, на които леността и следобедният сън са придали допълнителна закръгленост. Оставам със затворени очи. След като ме желае сега, едва изтръгната от дрямката, нека ме вземе такава, отпусната и апатична. Полага ръце там, където слънцето вече е затоплило кожата ми, придавайки й копринен блясък. Когато усещам как езикът му попада върху моето израстъче, вече е твърде късно, за да го отблъсна. Желая ли го наистина?

Този път не отдава обичайното внимание към розовата му околност. Притиска клитора с плоската част на езика, сякаш за да почувства неговата еластичност и да вкуси сладостта на циприна. Тази новост ми харесва. Обичам експериментите му, опитите му да въвежда нови правила, да ме люби по неочакван начин. Бонбончето от плът наедрява и трепти. Той е лаком и иска повече. Аз също. Устните му са подгизнали от моята влага.

Пипнешком улавям средния му пръст и припряно го вкарвам в мен. Отначало сякаш е изненадан, а след това поема инициативата, описвайки широки кръгове по вътрешните стени. Те се свиват, разтърсени от спазми, в предчувствие за идващата наслада. Когато пъхва и последната става, вагината ми се разтваря, за да поеме юмрука му.

– Продължавай... Хайде, продължавай...!

Не ми остава време да кажа нищо. На свой ред членът му прониква на същото място. Клепките ми потрепват признателно. Между притворените ресници съзирам как тялото му се издига и спуска над мен. Струва ми се не толкова слаб, колкото преди. Изглежда по-мускулест. Ала това вероятно е резултат от унеса, в който са изпаднали сетивата ми, от оргазма, който се надига вътре в мен и ме предупреждава за предстоящата експлозия. Пенисът му не притежава прецизността на пръста, но начинът, по който ме изпълва, удовлетворява желанието ми. Мога да почувствам как се издува от резките движения. Как при всяко отдръпване жадува да се завърне обратно. Привикналите ни към леност тела, топли като току-що извадени от пещта хлябове, се блъскат едно в друго със

забавено темпо. Това изпълнение не е от най-впечатляващите. Любим се, пестейки сили, но в същото време съзнателно вкуваме всяка глътка наслада. Това е жизнен, първичен, укрепителен секс. Усещанията ни не познават граници. И въпреки това от нас се излъчва нежност.

–Свършвам... –предупреждава ме той и ускорява темпото.

Аз също съм на ръба и простенвам:

–Хайде, чакам те!

Тъкмо преди да ме облее отвътре, разтварям широко очи. Искам да го видя целия. Да позволя на погледа му да проникне в мен и да разрови душата ми. Искам да съчетая образите и звуците, миризмите и допира с горещата му кожа, която оставя своя отпечатък от желание върху мен при всеки досег с моята.

Повече от всякога ми се ще да проследя извивките и изпъкналостите на мускулите му, върху които личат последните татуировки. Поредицата на живата азбука, чиято близост ме опива с арабеските си.

Ала не виждам нищо... Голото му рамо е непокътнато. Също и вътрешната страна на ръката. Едва не го отблъсвам, когато най-сетне зървам лицето му, грейнало от победна усмивка.

– Давид?

Вероятно тихо съм извикала в съня си, тъкмо преди да се събудя. За пръв път от много месеци бях сънувала Давид. Това внезапно нахлуване на брат му изобщо не учуди Луи и той не ми се стори разстроен. Прегърна ме и ме люля, докато не пропъди последните следи от кошмара, които все още можеше да открие в разширените ми, невярващи очи. Призраците от миналото можеха да бродят около нас колкото си щат, силата на целувките му бе такава, че не можеше да има съперник. Бе победил изцяло и окончателно. Бях само и единствено негова. Кой би могъл да се усъмни в това?

10 май 2010 година

Първата картина, която се запечата в съзнанието ми през онази вечер, бе черен файтон, теглен от чифт дорести коне, чийто огнен цвят привлечаше всичката светлина на уличните фенери. Появата на този впряг на улица „Тур де Дам“ бе просто първата стъпка от разработката на старата тема, от която Луи бе обсебен. От него слязоха неколцина мъже в рединготи и цилиндри на главата, а единият от тях се препъна в стъпалото и се просна на паважа.

Докато приближавах към дома на госпожица Марс, можах да оценя изключителната прецизност във всяка подробност на облеклото им. С изключение на мен – Луи не ме бе предупредил, като само ми бе казал да отида в новия ни дом точно в два часа, – всички до един бяха заложили на картата на Романтизма, като все пак някои бяха подбрали елементи на модата от предходните десетилетия.

Пред мен две млади жени в розови рокли с бухнали поли до глезените, с широки къси ръкави и дълбоко деколте, разкриващо крехките им рамене, крачат

забързано по неравните павета, видимо очаровани от възможността да се облекат по този начин.

Лакеят в тежка ливрея и със свещник в ръка, който ме посрещна на входа, допълнително засили у мен усещането, че съм попаднала в миналото. Вероятно го бях предупредили, че само аз няма да следвам *дрескода* на вечерта, защото ме нарече по име:

– Добър вечер, госпожице. Нали вие сте Ел?

– Да.

– Роклята ви се намира в гардеробната отляво – обясни той, като отстъпи, за да ме пропусне.

– Благодаря.

– Ще ви помогнат да я облечете.

Вътре вече гъмжеше от мъже във тъмни фракове и жени в яркоцветни рокли. Една от тях, млада, с черни коси, които падаха на букли над ушите ѝ, веднага ме пое, без дори да ми позволи да подиря с очи стопанина.

Въпреки че осветлението беше само от свещи, успях да зърна разкошната обстановка, възстановена в първоначалния си вид. Доколкото можех да съдя, резултатът си струваше годините търпение и прахосаното богатство на Луи. Разпознах неопомпейския стил на дома Дюшеноа, но доведен до необикновено съвършенство. Всеки от цветните фризове беше инкрустиран с тънки златни нишки, всеки таван бе украсен с орнаменти във формата на древни инструменти, лири, авлоси, арфи, оброчени от райски птици. След последното ми идване тук явно са били добавени допълнителни детайли, щрихи и краски.

– Харесва ли ти?

Тъкмо стяхах тесния корсет от розова коприна, преди да облека върху него подбраната за мен копринена рокля със същия цвят, когато топлият глас на Луи прозвуча в ухото ми. Заедно с него до мен достигна уханието на ванилия и лавандула, което вече тъй добре познавах, скъп спомен от миналото и обещание за бъдещето. Усещах как дъхът му играе с непокорните кичурчета на кока, който току-що ми бяха направили. От месеци живеех с Луи Барле и той продължаваше да предизвиква у мен само с присъствието си телесен и душевен трепет, прониквайки в най-скритите ми помисли.

Още бях в плен на този трепет, когато той постави нежно ръка върху рамото ми. Докосването ми сякаш ме опари.

– Кажете ми... – настоя той. – Как го намират?

За облеклото ми ли говореше той, за реставрирания ни дом, съвършен във всяко отношение, или за празненството, най-екстравагантното и изисканото, на което някога бях присъствала?

– Да, чудесно е.

– Почакай... Това е само началото!

Завъртя ме към себе си като кукла, за да докаже думите си. Най-сетне обърнах внимание на безупречната му осанка, която ни най-малко не страдаше от осакатеното коляно, на върховната му елегантност, същинско въплъщение на

романтичните му химери. Беше облечен като денди: втален тъмносин редингот с широки поли, златиста жилетка и копринен шал, тесен кремав панталон, високи обувки и гети от същия цвят.

Той прочете възхитата в очите ми и веднага ме поправи:

– Не говорех за себе си, разбира се... А за всичко, което ни очаква тук. Когато включеше на подобен възторжен регистър, започваше да ми напомня своя брат. Все пак се въздържах от забележки и по-скоро го насърчих с усмивка, след това с целувка, после с още една, приключвайки поздрава с лек реверанс:

– Разбрах, милорд.

През последните месеци бях вземала участие във всички фантазии, които той измисляше за нас, без нито за момент да проявя сдържаност. Макар почти да не напускахме хотел „Шарм“, не оставахме през цялото време затворени в „Жозефин“, нашата любима стая номер едно. В зависимост от деня или от прищявката, Луи ми показваше останалите стаи, носещи имената на други куртизанки: госпожица Дешан, Кити Фишер, Кора Пърл, Валтес дьо ла Бин и Лиан дьо Пужи.

Във всяка от тях бях посвещавана в някое проявление на многоликия секс. И дума не можеше да става да ме отстъпва на други устни или на други ръце, нито да пък аз да оставя драгоценния си любовник на чужди ласки. Просто двамата потапахме страстните си пориви в нова атмосфера на изострена чувственост. Така открих удоволствието от правенето на любов под чужд поглед, открих секса редом с друга двойка, която също черпеше от това съседство вдъхновение за разгаряне на собствените си наслади. От ненаситни любовници се бяхме превърнали в развратни воайори без табута, но и без перверзии. Като естествено продължение, двойките, които споделяха нашето ложе, се явяваха наследници на куртизанките и техните любовници от миналото.

Пискайки от престорена уплаха, две госпожици прекосиха хола по голи задници, само по корсети, последвани от чифт навирени пениси. Едва тогава разбрах, че нощите, прекарани в „Шарм“, са били само обикновени репетиции.

Истинският спектакъл щеше да се състои тук, тази вечер.

– Имайте предвид, госпожо, че днес сме 21 март 1827 година – заяви Луи, слагайки край на непристойните ми блянове.

– Много добре – приех играта аз. – И защо тъкмо тази дата?

– Защото именно тогава Ан-Франсоаз Буте, тоест госпожица Марс, открива тази възхитителна вила в паладински стил, декорирана от Висконти.

– Лукино... Висконти? – удивих се аз, без сама да вярвам в този анахронизъм.

– Скъпа! – смъмри ме той и отново положи върху шията ми електрическа целувка. – 1827 година! Луи Висконти, архитектът. А не режисьорът Лукино.

Отново бе възприел прециозния стил и с широки жестове даваше израз на гордостта си. Не се съмнявах, че ако ремонтът бе приключил навреме, той пак щеше да изчака съвпадението на двете дати. Наложило се бе обаче да потърпи още два месеца.

– И какво? Бил е такъв забележителен празник, че ти имаш намерение да го възпроизведеш до най-малката подробност?

– И още как!

При тези думи той почука по мраморния под с бастуна, който досега не бях виждала и на чиято дръжка бе гравирани императорски орел.

– Представи си най-бляскавия костюмиран бал от първата половина на деветнайсетото столетие! – издекламира той, сякаш наистина бе попаднал в онова славно време. – Присъства най-отбрано общество, принцове, маркизи, чужди посланици, а на всичко отгоре най-видните представители на изкуството, които обитават квартала: Санд, Шопен, Мюсе, Берлиоз, Дьолакроа, Шефер...

– Съгласна съм, но какво толкова изключително има в него? Та нали подобни празненства тогава са били устройвани доста често?

– Ела, ще ти покажа.

Той ме хвана за ръка и тъй като младата костюмиерка тъкмо бе забола последната игла в прическата ми „а ла мадам дьо Севинье“, не ми оставаше нищо друго, освен да го последвам...